

BOMBA H

Aquell mateix dia,
quan ploviem plegats
a la cantonada d'un carrer
gandulejant,
balbs,
tentinejant a poc a poc però segurs
en un món ple de ventosos transeünts
—l'asfalt grinyolava com una bicicleta, tres o quatre
esvelts ocells fosforescents sortien planant tots silenciosos d'un
aparador obert,
llampeguejava en tramvies plens d'airesos bolets
i en algun indret udolava una foto immensa, amb una boca
com un gos,
«Para, si et plau!»—, aquell mateix dia
amb un estrèpit d'aigua fèrria
i lluminosos braços xisclant
irrompé un d'aquells sols de metall
apassionats.
Aleshores,
els arbres de llinatge seculars, cases de carn i sang,
arbres de llinatge nauseabunds, parades d'arengada,

H-BOM

Diezelfde dag nog, / toen wij samen / op een straathoek stonden te re-
genen, / nietsnuttend, / kleumend, / langzaam maar zeker verkleur-
end / in een wereld vol tochtige voorbijgangers voorbijgangers / —het
asfalt kefte als een fiets; drie vier / slanke forforvogels zweefden geruis-
loos uit een openstaande etalage; / in trams vol rijzige paddestoelen weer-
lichtte het / en ergens brulde een enorme foto, met een mond als een
hond / «Sta stil; wil!» —diezelfde dag nog, / met een geraas als van
ijzerwater / en armen van krijsend licht / brak een der hartstochtelijke /
metalen zonnen door. Toen, / de eeuwenoude bomen van geboorte, huizen
van vlees en bloed, / bomen onpasselijk van geboorte, haringstalletjes,

fanals, estrangers savis,
estrangers més savis que tots els arbres de llinatge,
gavines ciutadanes espiritualitzades, estàtues com actors morts,
guàrdies il·legals,
tot el que pot veure's en una ciutat d'un sol segon,
tot va començar a tremolar
i jo no ho reconeixia.
No ho reconeixia; no reconeixia res;
havia perdut la meva ombra,
com la ciutat la seva estimada música concreta.

Encara va veure
com conflüïen els vianants, que reconeixia,
vagues, xerrant contents
amb els ulls d'un altre. Plovien ulls, ell ho va veure; fins i tot
motors d'àngels a tot gas, volaven i llurs grogues aparicions
passaven
com àngels per a ell estranys i estranyats;
els morts van ressuscitar; les estàtues van ressuscitar;
passejaven;
no s'havien mogut mai d'entre les flors, i ara es treien
el barret, ells que no havien viscut mai.

lantarens, / wijze vreemdelingen, / vreemdelingen wijzer dan alle bomen
van geboorte— / vergeestelijkte stadsmeeuwen, standbeelden als dode
akteurs, onwettige agenten, / alles wat in een 1-seconde stad is te zien /
ving aan te trillen / en ik herkende het niet; / ik had mijn schaduw
verloren, / als de stad zijn verliefde konkrete muziek
Hij zag nog / hoe voetgangers vloeiden die hij herkende / in elkaar,
wazig, tevreden pratend / met de ogen van een ander. Het regende ogen.
Hij zag het; motoren, / luidkeelse engelen zelf, wiekten als hem vreemde
verbaasde / engelen hun eigen gele verschijningen / voorbij; de doden
stonden op; standbeelden stonden op; wandelden / die nooit gelopen had-
den, over de perken, lichtten / hun hoed op, die nooit geleefd hadden.

I de cop i volta tothom va tenir per a menjar: foc, esperit, més
foc, pedra,
i també per a beure. —Aleshores, finalment, també va alçar-se
el rellotge d'estació:
girava radiant
cap al cel, amb cara de jacint,
una cara com un sol gris i prematurament calb...

Les tristes màquines prosseguien un moment llur tro,
i després tot es tornava silenciós;
silenci. Encara el mateix dia, com a únic supervivent invisible,
jo feia camí, cap als turons; jo plovia;
jugava amb una idea. Jo era
quasi un fluid, inútil pensament.

En plotseling had iedereen te eten: vuur, geest, meer vuur; steen— / te
drinken. — Toen, als laatste / ook de stationsklok verhief zich, cirkelde
stralend / de hemel in, met een gezicht als een hyacint, / een gezicht als
een vroeg grijze, vroeg kalende zon...
De droevige machines bleven nog even onweten. / Daarna werd het stil; /
stil. — Diezelfde dag nog, als enig onzichtbaar overlevende / liep ik
verder, de heuvels in; ik regende; / ik speelde met een idee. Ik was /
een bijna vloeibare, nutteloze gedachte.